

ГОСПОД ДОШЪЛ У ДОМА

Баба ми и дядо ми били още живи. Майката на баща ми и бащата на баща ми. Дошъл Васильовген. Сегнали. Яли и пили, това онова. Старите хора яли и си пиели. Дошъл им... Влезнал им един стар човек. Чукнал на баба ми на вратата. Тя му отворила вратата. Влезнал вътре.

– Ооо! Какво има бе, дядо? Ела да ти сложа да ядеш! Нали днес е Васильовген, да те нагостя!

Той рекъл:

– Ех! Аз не съм гладен. Все едно че ядох. Благодарен съм ти. Благодаря! Ядох!

Започнал да ги разпитва:

– Е, как карате живота си? Как? Имате ли? Пари имате ли? Нямаме ли? Пари имате ли? Ягене, друго?!

Тя казала:

– Ооо! Имаме си всичко! – казала. – Имаме пари. Дотолкава имаме! Дал Господ! Не сме останали без хич!

Той казал:

– Е, щом е така! Хајде! Аз ще си вървя.

Късметът на баба ми дошъл тука, вътре, на крака. Излезнал старецът и с излизането си взел и него (късмета).

– Шом си имате?! – не ѝ оставил нищо.

Отишла у Мутето. Едно време на стария викали Муте. Отишъл той при друга бабата. Чукнал ѝ на вратата. Тя му отворила.

– Ооо, дядо! Ела, ела, вътре!

Гостоприемни са там хората.

– Дядо, да ти сложа да ядеш?

– Ау, дъще! Не искам, не съм гладен!

Сегнал. Пет минути седял, повече не се задържал. Казал ѝ:

– Как я карате? Имате ли? Нямаме ли?

Тя отговорила:

– Нямаме, дядо! Нямаме! Днес ако има хляб – утре нямаме!

Отворена била. Досетила се.

– Днес ако има хляб – утре няма. Голяма мизерия е. Имам няколко деца.